

строків, у разі відмови в продовженні чи поновленні строку, суди усіх спеціалізацій виносять ухвалу. В господарському процесі про відновлення пропущеного терміну також може бути зазначено в рішенні або постанові господарського суду.

В усіх сферах цивільного процесу допускається апеляційне та касаційне оскарження лише ухвал про відмову поновити або продовжити пропущений процесуальний строк. У разі ж прийняття судового рішення про поновлення (продовження) процесуального строку заперечення на нього можуть бути викладені в апеляційній чи касаційній скарзі на рішення (постанову) суду [4, с. 11].

Отже, розгляд справи в суді складається з сукупності процесуальних дій, що виконуються судом і учасниками цивільного процесу у встановленому порядку, кожна процесуальна дія повинна мати свою тривалість, яку можна визначити як цивільно-процесуальний строк. В цивільному процесі строки не лише відіграють важливу роль у контексті своєчасних спорів з мінімальними втратами часу, але є також визначальними категоріями забезпечення гарантій реалізації суб'єктивних процесуальних прав суб'єктами цивільних процесуальних відносин та виконання цивільно-правових процесуальних зобов'язань.

1. Цивільний процесуальний кодекс України: Закон України від 18.03.2004 № 1618-IV // (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 40-41, 42, ст. 492).

2. Білик Л. Д. Правові питання строків у цивільному судочинстві. *Вісник Академії адвокатури України*. 2011. Число 2. С. 221-224.

3. Захарова О. С. Процесуальні строки як гарантія своєчасного розгляду цивільної справи. *Форум права*. 2014. № 4. С. 142–146.

4. Бобрик В. І. Оптимізація інституту процесуальних строків у цивілістичному судочинстві України. *Юридична наука*. 2015. № 4. С. 7-13.

Каріна Маркечко,
викладач кафедри фізичного виховання
Дніпропетровського удержавного
ніверситету внутрішніх справ

ПРАВОВА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ У СПОРТІ

Спорт на сучасному етапі розвитку суспільства є невід'ємною частиною людської спільноти завдяки видовищності, багатогранності, різноманітності, естетичності. Будь-який спортсмен, який займається спортом несе відповідальність за свої досягнення під час змагань незалежно від виду спорту і рівня спортивної майстерності.

Популярність занять фізичними вправами серед сучасної спільноти на-

разі все більше зростає, а популярність спорту тим паче. Учасниками спортивною діяльності є не тільки самі спортсмени, а й тренери-наставники, лікарі, масажисти, судді, глядачі, фанати, підприємці та ін. У спортивну діяльність залучається широкий спектр послуг для різнобічного розвитку та формування спортсменів високої кваліфікації, що звичайно веде за собою величезні фінансові оберти. Тобто будь-яка спортивна діяльність стала комерційною, а там де є фінансова складова як правило мають місце і правопорушення. Разом з тим, з'явилося багато випадків вживання заборонених у спорті засобів і методів (допінгу), договірні матчі, шахрайства на тоталізаторах, спекуляції з квитками, порушення громадського порядку з боку глядачів спортивних змагань (особливо футбольних), збільшення спортивного травматизму і багато іншого. За кожне з подібних правопорушень має нестися відповідальність відповідно до чинного законодавства.

В Україні вже давно назріла потреба в якісному врегулюванні спортивною діяльності, про що свідчить існуюча практика, зокрема, рівень спортивною майстерності українських спортсменів є доволі високим, але реалізується він в інших країнах, оскільки наша держава не підтримує їх фінансово, відсутність молодіжних програм спортивного виховання молоді, застаріла матеріальна база, вживання допінгу, відсутність належного медичного забезпечення, корупція на всіх рівнях і т.п., що значно знижує рівень розвитку спорту в Україні.

На сучасному етапі розвитку нашої держави створено та прийнято для врегулювання спортивною діяльності такі закони як: Закон України «Про фізичну культуру і спорт», Закон України «Про антидопінговий контроль у спорті», Закон України «Про запобігання впливу корупційних правопорушень на результати офіційних спортивних змагань», Закон України «Про ратифікацію Конвенції Ради Європи проти маніпулювання спортивними змаганнями», Закон України «Про підтримку олімпійського, паралімпійського руху та спорту вищих досягнень в Україні».

Україна підтримує жорстку позицію Міжнародного олімпійського комітету, ООН, Ради Європи, Європейського Союзу у боротьбі з такими ганебними явищами, як корупція і допінг у спорті. Зараз наша держава бере активну участь у всіх міжнародних заходах та приєдналася до існуючих інструментів, які націлені на протистояння цим загрозам. Завдяки вищезазначеним заходам Україна поступово прямує до зменшення порушень у спорті, завдяки законодавчо встановленим санкціям щодо порушників, наприклад: дискваліфікація спортсменів (команди), обмеження участі спортсмена (команди) у змаганнях, виключення зі спортивного клубу або команди та ін. Але не дивлячись на наявну законодавчу базу спортивного права, в Україні дана галузь ще не є досконалою, яка б була здатна врегулювати різні спортивні правовідносини, що призводить до негативних суспільних наслідків. Існуючі норми регулюють лише загальні положення і їх практично неможливо застосувати у випадках, про які не йдеться у існуючому законодавстві України на практиці.